

Nr 197.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående efterskänkande av återbetalningsskyldighet beträffande till viss personal vid statens fiskehamnsbyggnader utbetalta dyrtidstillägg m. m.; given Stockholms slott den 7 mars 1930.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Th. Borell.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 7 mars 1930.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDAVIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Departementschefen, statsrådet Borell anför:

Jag anhåller att få anmäla en av f. d. överdirektören och chefen för väg- och vattenbyggnadsstyrelsen O. J. F. Wijnblad samt f. d. byråchefen O. Z. Ekdahl, byrådirektören G. C. A. Lindencrona och revisorn E. V. Lager, samtliga i nämnda styrelse, gjord framställning, avseende befrielse från dem ålagd återbetalningsskyldighet beträffande belopp, som under åren 1920 och

1921 utbetalts såsom dyrtidstillägg till personal vid statens fiskehamnsbyggnader.

Innan jag ingår på denna framställning torde jag få erinra om följande:

I de under åren 1920 och 1921 gällande kungörelserna den 30 maj 1919 (nr 262), den 30 juni 1920 (nr 364) och den 29 juni 1921 (nr 344) med allmänna grunder för dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst stadgades, bland annat, att till innehavare av sådan befattning i statens tjänst, för vilken avlöningen icke till siffran bestämts av Konung och riksdag eller av Kungl. Maj:t och ej heller utginge efter av riksdagen prövade grunder, den myndighet, som ägde bestämma avlöningen, skulle enligt angivna grunder lämna dyrtidstillägg, om och i den mån sådant funnes påkallat.

För utförande av fiskehamnar, vartill riksdagen alltsedan år 1911 anvisat medel, är jämlikt riksdagens beslut sedan år 1913 inom väg- och vattenbyggnadsstyrelsen inrättad en särskild hamnavdelning, vars arbete ledes av en särskild, för viss tid förordnad chef och för vilken kostnaderna utgå från de för hamnarnas byggande anslagna medlen. Fiskehamnsbyggnaderna, som till att börja med utlämnades på entreprenad, utföras sedan år 1916 direkt av staten genom ifrågavarande hamnavdelning.

Den personal vid statens fiskehamnsbyggnader, varom här är fråga, utgöres, enligt vad som meddelats från väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, av arbetschefer, kontorspersonal och förmän. Några särskilda beslut om denna personals antagande och avlöning hava icke fattats, utan har personalen antagits och dess avlöning bestämts av chefen för hamnavdelningen. Jämlikt väg- och vattenbyggnadsstyrelsens beslut den 1 september 1917 har dyrtidstillägg utgått till berörda personal vid statens fiskehamnsbyggnader.

Enligt instruktionen den 30 december 1911 (nr 165) för väg- och vattenbyggnadsstyrelsen utgöres styrelsen av en överdirektör såsom chef för verket samt två byråchefer och en byrådirektör såsom ledamöter. I instruktionen stadgas bland annat, att i alla hos styrelsen förekommande ärenden överdirektören äger ensam besluta samt att tillstådesvarande ledamot, vilkens åsikt icke överensstämmer med det av överdirektören fattade beslutet, åligger att låta till protokollet anteckna sin skiljaktiga mening vid äventyr att han eljest varder för beslutet ansvarig. Vidare stadgas, att alla frågor om utbetalning av medel avgöras av styrelsen samt att byrådirektören åligger bland annat att bereda och föredraga alla på styrelsens ankommande administrativa och ekonomiska ärenden. Därest överdirektören eller ledamot av styrelsen beträdes med fel eller försummelse i tjänsten, sker åtal därför in- för Svea hovrätt.

I kungörelse den 15 augusti 1913 (nr 210) med föreskrifter rörande hamnavdelningens verksamhet m. m. stadgas bland annat, att byrådirektören i väg- och vattenbyggnadsstyrelsen skall beträffande statens fiskehamnsbyggnader fullgöra de åligganden, som eljest tillkomma honom enligt den för styrelsen gällande instruktionen.

Vid granskning inom *riksräkenskapsverket* av väg- och vattenbyggnadsstyrelsens räkenskaper för åren 1920 och 1921 framställdes år 1923 en anmärkning av huvudsakligen följande innehåll:

Till personal vid statens fiskehamnsbyggnader hade utbetalts dyrtidstillägg för år 1920 med 77,010 kronor 68 öre samt för år 1921 med 74,131 kronor 52 öre, vilka belopp avförts å de till bestridande av utgifterna för dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst beviljade anslagen. Då ifrågavarande personal icke kunde anses hänförlig till sådana befattningshavare, som avsåges i kungörelserna den 30 maj 1919, den 30 juni 1920 och den 29 juni 1921 med allmänna grunder för dyrtidstillägg åt befattnings-

havare i statens tjänst, hade nämnda utgifter icke bort bestridas av omförmälda anslag, utan hade, därest personalen vid fiskehamnsbyggnaderna ansetts till följd av dyrtiden böra komma i åtnjutande av löneförhöjning, kostnaderna därför bort utgå av anslaget till utförande av vissa fiskehamnar. Detta anslag hade för ett vart av åren 1920 och 1921 utgått med ett belopp av 2,000,000 kronor. 1920 års anslag utvisade en behållning till år 1921 av 164,941 kronor 36 öre, men som det under år 1920 i dyrtidstillägg utbetalta beloppet, 77,010 kronor 68 öre, enligt vad förut nämnts, jämväl bort belasta sistnämnda anslag, återstode av omförmälda behållning allenast 87,930 kronor 68 öre. För bestridande av 1921 års utgifter för fiskehamnsanläggningar hade således funnits tillgängliga 2,087,930 kronor 68 öre, vartill ytterligare kommit 211,933 kronor 31 öre, utgörande särskilda under år 1921 uppburna medel, eller således tillhoppa 2,299,863 kronor 99 öre. Då utgifterna för arbetena med fiskehamnar under år 1921 — bortsett från de under samma år till personalen utbetalta dyrtidstilläggen, 74,131 kronor 52 öre — uppgått till 2,347,323 kronor 58 öre, hade alltså anslaget till fiskehamnsbyggnader för sistnämnda år överskridits med 47,459 kronor 59 öre. Enär ifrågavarande anslag vore reservationsanslag och således icke finge överskridas, borde sistnämnda belopp, 47,459 kronor 59 öre, inbetalas till statsverket. Som överskridande av anslaget ägt rum genom utanordningar under december månad 1921 samt Wijnbladh och Lindencrona undertecknat samtliga då fattade utanordningsbeslut, som avsåge utgifter för fiskehamnsanläggningarna, borde den uppkomna bristen ersättas av dem. Jämväl det under år 1921 i dyrtidstillägg utbetalda beloppet, 74,131 kronor 52 öre, borde av ovan angivna skäl inbetalas till statsverket. Betalningsskyldighet därför ålåg Wijnbladh, Ekdahl, Lindencrona och Lager, vilka, Ekdahl i egenskap av t. f. överdirektör och Lager i egenskap av t. f. byrådirektör, undertecknat de anordningar, enligt vilka utbetalning av dyrtidstillägg under år 1921 ägt rum, ävensom revisorn D. Ström, som upprättat de avlöningslistor, som legat till grund för utanordningarna, och fördelade sig ansvaret sålunda: Wijnbladh och Lindencrona vore gemensamt ansvariga för 7,436 kronor 35 öre, Wijnbladh, Lindencrona och Ström för 55,952 kronor 44 öre, Wijnbladh och Lager för 5,476 kronor 70 öre samt Ekdahl, Lindencrona och Ström för 5,266 kronor 3 öre.

Sedan nämnda personer i avgiven förklaring bestritt kravet, hemställde riksräkenskapsverket hos kammarrätten om åläggande för dem att i enlighet med angiven fördelningsgrund gemensamt eller vilken av dem gälda gitte ersätta statsverket de oanmärkta beloppen, tillhoppa 121,591 kronor 11 öre.

Genom utslag den 10 december 1924 utlät sig kammarrätten — jämte det kammarrätten på anført skäl fann den mot Ström förda talan icke kunna bifallas — sålunda:

Enär kostnaderna för ifrågavarande dyrtidstillägg bort på skäl riksräkenskapsverket anført bestridas av de för utförande av fiskehamnsbyggnader anvisade medlen, men de tillgångar, som för detta ändamål åren 1920 och 1921 varit tillgängliga, blivit för andra med fiskehamnsbyggnaderna förknippade utgifter i så stor utsträckning förbrukade, att av berörda samma år utbetalta dyrtidstillägg, tillhoppa 151,142 kronor 20 öre, ett belopp av sammanlagt 121,591 kronor 11 öre icke kunnat med nämnda tillgångar bestridas, alltså och då de befattningshavare, som beslutat utbetalningen av ifrågavarande felaktigt avförda dyrtidstillägg, måste anses ansvariga gent emot statsverket för därav föranledda utgifter, i den mån de icke kunnat gäldas av de medel, som åren 1920 och 1921 kunnat få disponeras för fiske-

hamnsbyggnaderna, funne kammarrätten skäligt förplikta Wijnbladh, Ekdahl, Lindencrona och Lager att gemensamt eller vilkendera gälda gitte ersätta statsverket, Wijnbladh och Lindencrona 110,848 kronor 38 öre, Wijnbladh och Lager 5,476 kronor 70 öre samt Ekdahl och Lindencrona 5,266 kronor 3 öre.

Över kammarrättens utslag hava samtliga vederbörande anfört *besvär*, därvid andragits huvudsakligen följande:

Därest klagandena under år 1921 haft den uppfattningen, att dyrtidstilläggen till ifrågavarande personal skulle, såsom riksräkenskapsverket och kammarrätten gjort gällande, belasta fiskehamnsanlagen, hade klagandena kunnat genom ett långsammare bedrivande av byggnadsarbetena begränsa årskostnaderna, inberäknat dyrtidstilläggen, inom ramen av de medel, som i budgetredovisningen funnes upptagna såsom tillgång för ändamålet. Då detta skulle hava fördyrat byggnadsarbetena i deras helhet, hade klagandena ej tillgripit denna åtgärd, detta så mycket mindre som väg- och vattenbyggnadsstyrelsen utöver den i budgetredovisningen upptagna tillgången disponerat tillgångar i det av riksdagen å tilläggsstat för år 1921 anvisade reservationsanslaget å 500,000 kronor till utförande av vissa i huvudsak av muddringar bestående hamnförbättringar i de norrländska kustlänen samt Uppsala län ävensom i viss arbetsmateriel m. m.

För bestridande av utgifterna för statens fiskehamnsanläggningar under år 1921 hade alltså, utöver det i anmärkningen angivna beloppet, 2,299,863 kronor 99 öre, funnits förenämnda anslag å 500,000 kronor eller tillhoppa 2,799,863 kronor 99 öre. Då utgifterna för arbetena med statens fiskehamnar under år 1921 med inberäkning av de under samma år utbetalta dyrtidstilläggen, 74,131 kronor 52 öre, i sin helhet uppgått till 2,421,455 kronor 10 öre, hade, även om dyrtidstilläggen utanordnats av byggnadsanlagen, vid 1921 års utgång förefunnits en odisponerad behållning av 378,408 kronor 89 öre.

Något överskridande av anslaget hade således icke, såsom av budgetredovisningen framgick, i verkligheten ägt rum.

Då i varje fall icke något tjänstefel kunde läggas klagandena till last i saken och staten icke åsamkats någon förlust genom den av dem vidtagna åtgärden, hava klagandena hemställt, att för den händelse Kungl. Maj:t skulle gilla kammarrättens uppfattning, att ifrågavarande dyrtidstillägg skulle belasta de till byggande av statens fiskehamnar anslagna medlen, kammarrättens utslag icke måtte föranleda annan påföljd än åläggande för väg- och vattenbyggnadsstyrelsen att genom omföring avföra dyrtidstilläggen å anslaget för utförande av vissa fiskehamnar.

Utlåtanden häröver hava avgivits av riksräkenskapsverket, kammarrätten och statskontoret.

Riksräkenskapsverket har åberopat vad av ämbetsverket förut i anmärkningsmålet anförts.

Kammarrätten har åberopat det överklagade utslaget innehåll samt funnit sig icke kunna tillstyrka den i samband med besvären gjorda ansökningen.

Statskontoret har anfört huvudsakligen följande:

Då personalen i statens fiskehamnsbyggnader givetvis icke vore att anse som befattningshavare i statens tjänst, hade dyrtidstillägg icke bort till dem utbetalas från sjätte huvudtitelns anslag till dyrtidstillägg åt sådana befatt-

ningshavare, utan hade, därest en mot dyrtidstillägg svarande förmån ansetts böra tillerkännas dem, densamma bort utgå av anslagen till utförande av vissa fiskehamnar. Om så förfarits, hade, på sätt överklagade utslaget innehölle, å nämnda anslag för åren 1920 och 1921 uppstått en brist av 121,591 kronor 11 öre.

Det syntes skäligen tvivelaktigt, om väg- och vattenbyggnadsstyrelsen ägt att utan Kungl. Maj:ts medgivande använda det norrländska hamnförbättringsanslaget för ändamål, som skulle tillgodoses med fiskehamnsanslagen. I varje fall torde den omständigheten, att vissa åtgärder, ledande till att brist icke skulle hava uppstått i fiskehamnsanslagen, skulle kunnat av klagandena vidtagas, icke kunna befria dem från ersättningsskyldighet på grund av de felaktiga beslut beträffande utbetalning av dyrtidstillägg, som av dem fattats.

Statskontoret finge alltså hemställa, att Kungl. Maj:t ej måtte finna skäl göra ändring i överklagade utslaget.

Beträffande klagandenas alternativt gjorda hemställan, att utslaget icke måtte föranleda annan påföljd än att dyrtidstilläggen genom omföring avfördes å fiskehamnsanslaget, vore statskontoret icke i tillfälle att bedöma, huruvida saken låte sig göra endast genom bokföringsåtgärder. Här om syntes väg- och vattenbyggnadsstyrelsen samt riksräkenskapsverket böra erhålla befallning att yttra sig. Därest det skulle befinnas, att det utdömda beloppet helt eller delvis icke kunde täckas genom omföring, torde förslag få framläggas för riksdagen att befria klagandena från återbetalningsskyldighet för beloppet.

En ledamot av statskontoret har på anförda skäl hemställt, att kammarrättens överklagade utslag måtte undanröjas och klagandena befrias från den dem ådömda ersättningsskyldigheten.

Med anledning av vad statskontoret anført har *riksräkenskapsverket* anbefallts att efter väg- och vattenbyggnadsstyrelsens hörande ånyo yttra sig i målet. Riksräkenskapsverket anför i sitt utlåtande bland annat följande:

I skrivelse den 17 april 1925 hade riksräkenskapsverket anmodat väg- och vattenbyggnadsstyrelsen att, sedan det enligt överklagade utslaget till återbetalning fastställda beloppet inbetalts, i styrelsens räkenskaper å sjätte huvudtitelns anslag till »dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst» uppdebitera återstoden av de under åren 1920 och 1921 till personal vid statusens fiskehamnsanläggningar felaktigt utbetalda dyrtidstilläggen eller 29,551 kronor 9 öre samt avföra detta belopp å anslaget till utförande av vissa fiskehamnar.

Vidare hade riksräkenskapsverket på grund av samma utslag genom särskild skrivelse nyssnämnda dag anhållit, att väg- och vattenbyggnadsstyrelsen ville vidtaga vederbörlig omföringsåtgärd beträffande de under år 1922 till den vid statens fiskehamnsbyggnader anställda personalen från dyrtidstilläggsanslaget utbetalda dyrtidstilläggen, utgörande tillhoppa 39,647 kronor 88 öre.

Ån vidare hade riksräkenskapsverket enligt skrivelse den 15 januari 1926 anhållit, att vederbörlig omföring måtte vidtagas beträffande de under första halvåret 1923 till ifrågavarande personal felaktigt utbetalda dyrtidstilläggen, uppgående för denna tid till sammanlagt 12,166 kronor 76 öre.

Därest nu, såsom det ifrågasatts, den ersättningsskyldighet, som genom kammarrättens utslag ålagts vederbörande, skulle få bero därvid, att det utdömda beloppet på vederbörligt sätt finge omföras i väg- och vattenbyggnadsstyrelsens räkenskaper, inskränkte sig omföringen, såsom av det föregående franginge, icke till detta belopp, utan borde densamma givetvis om-

fatta jämväl de i riksräkenskapsverkets förenämnda tre skrivelser å respektive årens dyrtidstilläggsanslag felaktigt avförda beloppen. Härtill komme, enligt vad väg- och vattenbyggnadsstyrelsen uppgivit, under budgetåret 1923/24 till sådan personal, varom nu vore fråga, ytterligare utbetalt dyrtidstillägg. Även detta belopp borde medräknas, om rättelse nu skulle vinnas genom en omföringsåtgärd. Enligt den utredning, väg- och vattenbyggnadsstyrelsen verkställt, skulle de belopp, som sålunda borde omföras till fiskehamnsanslagen, uppgå till sammanlagt 215,998 kronor 18 öre, varav 206,210 kronor 66 öre avsåge anslaget till utförande av vissa fiskehamnar, vilket anslag numera motsvarades av det i riksstaten upptagna anslaget »Statens fiskehamnar», och 9,787 kronor 52 öre anslaget till understödande av mindre fiskehamnar, numera benämnt »Statsunderstödda fiskehamnar». Emellertid skulle, enligt vad väg- och vattenbyggnadsstyrelsen uti sitt förenämnda yttrande upplyst, med hänsyn till storleken av de behållningar, som för det dåvarande förefunnes å nämnda fiskehamnsanslag (omkring 330,000 kronor respektive 17,222 kronor 68 öre), en omföring från desamma av så stora belopp som de ifrågavarande dyrtidstilläggen nödvändiggöra anvisande av särskilda medel, varför alltså den ifrågasatta omföringsåtgärden under alla förhållanden syntes böra få anstå, tills sådana medel anvisats.

Då sålunda en omföring icke utan avsevärda olägenheter skulle kunna göras, hade väg- och vattenbyggnadsstyrelsen på anförda skäl föreslagit, att vid de ifrågavarande bokföringsåtgärderna, sådana de på sin tid verkställets, finge bero. Häremot hade riksräkenskapsverket för sin del intet annat att erinra än att ifråga om en sådan eftergift riksdagens medgivande torde böra inhämtas.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen hade vidare anført, att därest icke vid nämnda bokföringsåtgärder finge bero, en omföringsåtgärd vore erforderlig men att styrelsen saknade möjlighet att bedöma, huruvida denna omföring till undvikande av riksstatens belastande med rena omföringsbelopp kunde efter Kungl. Maj:ts bemyndigande verkställas av riksräkenskapsverket i samband med riksbokslutet. I anledning härav ville riksräkenskapsverket framhålla, att ämbetsverket icke funnit en sådan lösning av frågan möjlig.

Slutligen hade väg- och vattenbyggnadsstyrelsen anført att, för det fall att även sist angivna utväg ej vore framkomlig, det bleve nödvändigt att för budgetåret 1930/1931 anvisa å anslaget »Statens fiskehamnar» 206,210 kronor 66 öre och å anslaget »Statsunderstödda fiskehamnar» 9,787 kronor 52 öre samt att, enär beloppen ifråga vore avsedda att omföringsvis tillföras sjätte huvudtitelns anslag till dyrtidstillägg, sistnämnda anslag därigenom kunde upptagas med så mycket mindre belopp, varigenom någon ökning av huvudtitelns slutsumma i riksstaten för sistnämnda budgetår ej bleve erforderlig. En sådan utväg syntes riksräkenskapsverket icke kunna förordas. Under sjätte huvudtiteln hade till dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst för budgetåret 1928/29 anvisats 170,000 kronor och för budgetåret 1929/30 180,000 kronor. Antagligt vore, att för budgetåret 1930/31 anslag till dyrtidstillägg komme att under sjätte huvudtiteln anvisas med enahanda belopp som för vart och ett av de närmast föregående åren. Då nu det belopp, som skulle omföras, väsentligt överstege det, som sålunda förväntades bliva anvisat till dyrtidstillägg för det kommande budgetåret, syntes väg- och vattenbyggnadsstyrelsens nyssnämnda förslag icke kunna möjliggöras utan ökning av huvudtitelns slutsumma i riksstaten.

Efter att på anförda skäl hava framhållit, att förenämnda å tilläggsstat för år 1921 anvisade reservationsanslag å 500,000 kronor till utförande av vissa hamnförbättringar i de norrländska kustlänen och Uppsala län under

inga förhållanden syntes kunna användas till täckande av kostnaderna för nu ifrågavarande dyrtidstillägg, anför riksräkenskapsverket slutligen följande:

I förenämnda anmärkning hade icke gjorts gällande, att till personalen vid statens fiskehamnsbyggnader utbetalts högre avlöning — de utgivna dyrtidstilläggen inberäknade — än som med hänsyn till den rådande dyrtiden vederbörligt. Och det vore väl knappast anledning antaga annat än att den omhandlade personalens löner i genomsnitt stannat omkring den lönenivå, som i allmänna marknaden vid tiden ifråga varit gällande för jämförlig arbetspersonal. De utbetalda dyrtidstilläggen torde därför icke kunna betraktas såsom någon oskälig lönetillökning. Billighetsskäl syntes sålunda tala för att sökandena befriades från dem ålagd ersättningsskyldighet. Det syntes då riksräkenskapsverket, med hänsyn till vad förut av ämbetsverket anförts, som om härvid icke finnes någon annan utväg än att antingen särskilda medel till täckande av utgifterna för ifrågavarande dyrtidstillägg av riksdagen anvisades för ett kommande budgetår eller att klagandena befriades från betalningsskyldighet för utdömda beloppet, vartill emellertid riksdagens medgivande torde böra inhämtas.

Då det senare av nyssnämnda båda alternativ måhända kunde vara att föredraga, har riksräkenskapsverket, under förutsättning att ändring i det överklagade utslaget icke komme att ske, hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att befria klagandena från dem ålagd ersättningsskyldighet.

Kungl. Maj:t har i denna dag med regeringsrätten beslutat utslag ej funnit skäl att göra ändring i kammarrättens utslag men på grund av vad i målet förekommit förklarar sig framdeles vilja meddela beslut, huruvida den klagandena åliggande betalningsskyldigheten må efterskänkas.

Såsom riksräkenskapsverket framhållit, lär det icke föreligga anledning antaga annat än att ifrågavarande personals löner -- däri inberäknat de utbetalda dyrtidstilläggen — i genomsnitt varit avvägda i huvudsaklig överensstämmelse med vad som i allmänna marknaden under samma tid tillkommit motsvarande arbetspersonal. Då det vid sådant förhållande får anses skäligt att ifrågavarande dyrtidstillägg utgått och staten följaktligen icke kan sägas hava åsamkats förlust genom utbetalningen av desamma, anser jag mig böra tillstyrka, att den vederbörande genom Kungl. Maj:ts utslag ålagda återbetalningsskyldigheten må efterskänkas. Härtill torde riksdagens medgivande böra inhämtas.

Departements-
chefen.

Vad därefter beträffar ifrågasatt omföring från anslag till dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst till respektive fiskehamnsanslag av de belopp, vartill de i riksräkenskapsverkets utlåtande omförmälda, till personal vid statens fiskehamnsbyggnader utbetalda dyrtidstilläggen uppgått, så anser jag mig med hänsyn till därmed förbundna olägenheter lika med väg- och vattenbyggnadsstyrelsen samt riksräkenskapsverket böra förordna, att vid de vidtagna bokföringsåtgärderna, sådana de på sin tid verkställts, må bero. Även härtill torde riksdagens medgivande böra utverkas.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva.

Kungl. Maj:ts proposition nr 197.

dels att återbetalningsskyldigheten beträffande ifrågavarande till viss personal vid statens fiskehamnsbyggnader under åren 1920 och 1921 utbetalta dyrtidstillägg må efterskänkas;

dels ock att vid de bokföringsåtgärder, varigenom till personal vid statens fiskehamnsbyggnader utbetalta dyrtidstillägg avförts å sjätte huvudtitelns förslagsanslag till dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst, må bero.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Fredric Hawerman.